

Mamka otevřela dveře, ale zůstala váhavě stát na prahu.

„Ta Cincinnatská chilli omáčka zabrala tolik času – už jen nakrájet všechny ty cibule! – že jsem úplně zapoměla... přišla ti dneska nějaká pošta, Jonáši,“ řekla. V ruce držela bílou obálku.

Jonášovi se stáhl žaludek.

Mamka přešla přes pokoj ke stolu a položila mu dopis vedle učebnice dějepisu. Na obyčejné bílé obálce opět nebylo nic víc než Jonášova adresa – ani známka, ani adresa odesílatele.

„Jestli je to pozvánka na oslavu narozenin nebo na nějakou jinou akci, kam bys chtěl vyrazit, dej mi vědět, ať to můžu zapsat do kalendáře,“ prohlásila mamka pořád tím nepřirozeným, opatrným hlasem jako u večeře.

„Dobrá,“ odkýval Jonáš.

Vůbec se ale neměl k tomu, aby dopis otevřel. Ani se ho nedotknul. Místo toho se sklonil nad svou učebnicí a tvářil se jako ten nejsvědomitější žák pod sluncem – *Vidíš, mami? Nemám v plánu se nechat vyrazit ze školy!* – ale pohledy jak mamky, tak Katky cítil na zátylku. Povzdechl si.

„Otevřu si ho později, jo? Teď vážně musím dodělat ten dějepis. Zítra píšeme test a ještě jsem si ani nevyplnil všechny pracovní listy,“ naznačil jim.

„Aha! Dobře. Tak pojď, Katko, Jonáš nás vyhazuje,“ konstatovala mamka. „A kdybys potom potřeboval pomoci s opakováním, Jonáši, stačí říct.“

Jonáš počkal, než obě odešly a zavřely za sebou. Vzal dopis ze stolu a přešel ke dveřím, kde si sedl na zem a opřel se o ně

zády, aby včas slyšel, kdyby se někdo blížil. Opatrně vsunul prst pod záhyb obálky a jemně ji otevřel.

Na první pohled bylo vidět, že většina dopisu byl pouze bílý papír. Nervózně ho z obálky vytáhl a chvíli s ním při rozkládání zápasil, protože měl slepené okraje. A pak od sebe okraje najednou odskočily a dopis se rozložil. Jonáš papír uhladil na podlaze, aby viděl celou zprávu naráz.

Tentokrát sestávala z osmi slov:

MĚJ SE NA POZORU!

JDOU SI PRO TEBE.